סכי גרסינן הכא פסח כשמה שנמלאת מירושלים למגדל עדר כו' וכריס עולות. משום דחיישינן שמא מירושלים ילאת וכוד בהמות היולאות ממנה-זבחים-הם ולילא לספוק בכל זבחים שהיא רלויה להם הילכך זכר דחזי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: נקבות זבחי שלמים. דחילו בעולה ליכא לספוקי: שלמים לא חוו. בחמיה דילמא שלמים היא והיכי מקריב לה עולה: אמר רבי אושעיא בבא לחוב בדמיהן. כלומר היכי ודאי לא קרבה וה"ק אם בא אדם זה לעשות לה הקרבה וכא לקבל על עצמו חוב כל דמיה שהא בספק ולהוליאה לחולין ולהקדיש את דמיה-אם זכר הוא נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: ורבי מאיר סיא דאמר. במתניתין (נמיל דף נב:) "הקדש, במזיד מתחלל" ויכול זה להוליאן לחולין מזיד ויתפסו הדמים בקדושתם ועל ידי תנאי יביא שני דמים אחד לעולה ואחד לשלמים ויאמר אם עולה היא הרי היא מתקבל על זו והשני יהא שלמי נדבה ואם שלמים היא הרי היא מחולנת על של שלמים והשני לנדבת עולה: וקדושת הגוף. דקדשי מזבח מי מתחללת בלא מום: אין מועל אחר מועל. אין שתי מעילות זו אחר זו בקרן אחד של הקדש דכיון שמועל בו הראשון יצא לחולין: אמר בשמה. של קדשי מזבח הראויה לקרבן לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא תמימה וכן כלי שרת: שסיא ר' יהודה סיא. מדקתני אין מועל אחר מועל אלמא מקמא הוא דנפיק לחולין אם"ג דשוגג הוא ודאי מזיד ליכא מעילה, והאי סברא לרבי יהודה הא דשמעת ליה דאמר במתניתין (שם) הקדש בשוגג מתחלל: הא רבי מאיר היא. הך מתניתין דשקלים דבהמה שנמלאת כרבי מאיר מוקמינן לה דאמר הקדש מתחלל במזיד ואפי' קדושת הגוף ומי מתחלל: ופרכינן מדר"י נשמע לרבי מאיר. בחילול מזיד דהא פלוגתייהו ליתא אלא במזיד ושוגג אבל בקדושת הגוף וקדושת דמים אין מחלוקת ביניהם באותו הקדש שאין מתחלל לר' יהודה בשוגג, אין מתחלל במזיד לר' מאיר: אלא מ"ר יהודה הקדש בשוגג מתחלל. והיא עיקר חילול ואקמר דקדושת הגוף לא מתחללין שוגג: לר' מאיר ומי. דקאמר עיקר חילול הקדש במזיד, קדושת גוף לא אמר דנתחיל: ומשני הכא לא מכוין לאפוקינהו לחולין כו'. כלומר חילול דמזיד לר' מאיר עדיפא מחילול דשוגג לר' יהודה דאיכא שוגג לא מכוין לאפוקינהו לחולין וגזירת הכתוב הוא מדמחייביה רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא מיתחיל אבל חילול מזיד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך קדושת הגוף ומי מיתחלא: אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'. אדרבי אושעיא פריך דאוקמא הכיא דשקלים כר"מ, אימר דשמעת ליה לר"מ דאמר הקדש במזיד מתחלל בקדשי קדשים כגון קדשי (מ) הבית הייטו סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דסלהו הוי לגבוה כקדשי בדק הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי ומי בקדשים קלים, והיכא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין במזיד:

תהי

אמר רב אושעיא בבא לחוב בדמיהן. פירש בקונטרס היכי דאמר חיישינן שמא עולות ויכיל לא מקרבה ומיירי בבא להתחייב בדמיהם פירוש אדם זה המוליה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ודוקה להוליאה לחולין והכי קאמר חיישינן שמא עולות ויבא ב' בהמות לו ב' דמים ויאמר אם זו עולה תהא מחוללת על זו והאחרת תהא שלמי נדבה ואם היתה זו שלמים תהא מחוללת על זו והאחרת תהא נדבת עולה ורבי מאיר היא דאמר "הקדש במזיד מתחלל" וקדושת הגוף מי מתחלל אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בבהמה ובכלי שרת בלבד כיצד: היה רוכב על גבי בהמה, בא חבירו ורכב, בא חבירו ורכב, כולם מעלו, היה שותה בכוס של זהב: בא חבירו ושתה, בא חבירו ושתה, כולם מעלו: הרא"ש ר' יהודה היא הא ר' מאיר, מדרבי יהודה נשמע לרבי מאיר לאו אמר רבי יהודה "הקדש בשוגג מתחלל" וקדושת הגוף לא מתחלא לר"מ נמי אע"ג דהקדש במזיד מתחלל קדושת הגוף לא מתחלא: התם לא קא מכוין לאפוקינהו לחולין הכא קא מכוין לאפוקינהו לחולין: אמר רבי אושעיא דשמעת ליה לרבי מאיר בקדשי קדשים, בקדשים קלים מי שמעת ליה? א"ל ההוא מרבנן ורבי יעקב שמיה קל וחומר קדש קדשים מתחללים, קדשים קלים לא כל שכן! איתמר נמי אמר ר' חמא ברבי עקבא אמר רבי יוסי בר' חנינא אומר היה ר"מ הקדש במזיד מתחלל, בשוגג אין מתחלל, אחד קדשי קדשים ואחד קדשים קלים, קל וחומר: קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שכן!

מיירי בקרבוס שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא דאמרי' הכא דאין מועל אחר מועל הייטו (ג) כשהוא סבור שהכלי של חבירו ואז הוא מתכוין לגזולה היכא דנתנו לחבירו כדין שליחות יד בפקדון דהיכא דמתכוין להוליאו מרשות לרשות נקרא גזלן על כל הפקדון אפילו לא הוליאן אלא מקצתן אבל האי דתוספתא דקאמר בא חבירו וביקש בו ובא חבירו וביקש בו כולן מעלו מיירי דכל אחד ואחד יסבור שהוא שלו ואינו מתכוין להוליאו מרשות לרשות אלא ליהנות ולהניחו אחר ההגלה ואז כשיהנה לא ימעול אלא כפי עובדא הגלה שיש לו במלאכה ומשום הכי אמרינן שלא יצא לחולין ומעלו כולן אבל נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלא הראשון שהוליאו מרשות לרשות "ונהי נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוליאו מרשותו לרשות חבירו ולפיכך י"ל בא חבירו ורכב עליו ובא חבירו ורכב עליו כולן מעלו ואע"ג שנתכוין לגזולו ולהוליאו מרשות לרשות דאם לא כן מאי איריא בהמה וכלי שרת אפילו בקדשי בדק הבית יש מועל אחר מועל היכא דאינו מתכוין להוליאו מרשות לרשות אלא ליהנות ממנו ולהניח כדפריסיה אלא לעולם מיירי שמתכוין לגזולה ואפ"ה אמרינן דכולן מעלו כדפריסיה ורמיה לחלק בין נהנה מדבר שסבור שהוא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים מהיות דאמרינן (מעילה דף כ.) גבי נטל אבן מן קורה של הקדש לא מעל נתנה לחבירו

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רישא דלא מעל בחבבים מסורות לגזבר שאינם יוצאים מרשות הקדש וגם הגזבר לא נתכוון לגזולם אלא ליהנות מהם דסבור שהם שלו וסיפא דקתני הוא מעל מיירי שנתכוון להוליאם מרשות לרשות כדקתני נתנם לחבירו הוא מעל ועוד רמיה מהתם דפרק אלו נערות (כתובות לד:) דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שחולה כסבורים הם דשל אביהם היא טבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול אבל כסבורים שהיא דפקדון וטבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר שלם אם כן מליו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: קדשים קלים מי שמעת ליה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה לה לפיקו נתכוון לגזולה לא אלא לחולין כיון דליכא מעילה בהן דבשלמא קדשי קדשים כגון בדק הבית ומעלה דין הוא שיצאו לחולין על ידי מעילה שמועל בהן ואם תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאנה לחולין אלא יבא בהמה אחרת ויאמר אם זו עולה הרי אני גוזלה וזו תהא עולה תחתיה ואם היא קדשים קלים כגון שלמים היא עלמה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת לעולה נדבה ויש לומר דלא אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק בבהמה זאת הנמלאת משום חששת סבור ומעבר דלא הושו

מחטאתם

קנח א מיי' פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הל"א וס"ד מהל' שקלים הלכה ג: קנט ב מיי' ג"ו מהל' מעילה הל"ד:

נוב א

האת ניתן לבודא קדושת הגוף דקדשי מזבח לחולין (זל ידי הדיון)

מהגה

ה' מקורות שבאמצע הגמ' נשאר שחולקים הדינים הנאמרים קדושת הגוף לחולין

הגהות שלטי גבורים לרבי אושעיא

הגהות הגר"א בגליון שבגמ' עיסקת הקדיש עד אמר ר'

הגהות המהרש"א נאמנות

קושיות המהרש"ל לדברי ר' אושעיא

הגהות הב"ח

(מ) רש"י ד"ה אימר וכו' כגון קדשי בדק הבית: (כ) תוס' ד"ה אין וכו' דאמריק הכא דאין מועל אחר מועל הייטו היכא דמתכוין לגזילה אי נמי בסתם סבור שבכלי וכו' לעולם כדין שליחות יד ע"ל:

[אמר דע"ל בר עוקבא]

ה' הקדש מתחלל: לר' יהודה בשוגג לר' מאיר במזיד

עין משפט נר מצוה

שקלים פ"ו מ"ד

מעילה יט: